

Saray Yavrusu

– Mecaz Adam · 22 Eylül 2021

Mevsim ne vakit bahara uğrasa, Filizleri yeniden yeşerir kalbimde,
Sevda diye beynime kazıdığım çiçeklerin.
Yaza masmavi umutlarla başladım.
Tren saatini kaçırmış bir öğrenci,
Elindeki ders notları ile oturmuş bankta,
Başını iki elinin arasına almış ağlıyor.
Alt tarafı bir sınav olmuyor bazı imtihanlar.
Ömrümün kum saati yalnızlığa döküyor,
Yüreğimde biriktirdiğim her bir anıyı.
Her anda sana rastlıyorum anne!
Şefkat ile bin hasret yılı uzak düşünüyorum.
Yokluğun o kadar büyük ki,
Yaz kış demeden üşüyorum.
Oysa bazı zamanlar,
Tadına varıyorum taze bir ekmek gibi,
Ellerini ellerimin arasına alıyorum.
Bu öyle kısa sürüyor ki,
Yeniden hasret kervanına katılıyorum.
Ben sana hep geç kaldım anne!
Sende ben diye bir şey yokken,
Bende seni bulmak ne kadar zor,
Vuslat gönlüme neden uzak anne,
En uzun susuşlarımı geceye sakladım.
Örtsün diye konuşurken ettiğim ayıpları.
Çocukluğum, bir cam fanusta.
İçinde masumiyetimin kayıpları.
Ve ben ne zaman sofraya otursam,
Sofraya fazladan bir tabak koyardın.
İlkin anlamaz kızardım.
Anladığımdan beri yüzüm al al,
Sanırım kızardım.
O vakitler,
Seni saraylarda yaşatma arzusu içinde,
Vaatler sunuyordum gelecekten.
Sense pantolonumu yamalıyordun.

Her işi, kendin görüyordun.
Düşündüm de,
Sen saraylara fazla gelirsin.
Orada her işi bir başkası görüyor,
Babamın evde olmadığı zamanlarda bile,
İçi geçmiş ampulleri takardın.
Karanlıkta kalmayayım diye.
Saçlarını benden dahi gizledin.
Öyle görmüştün büyüklerden.
Kutlu bir duruşun, asilliğin vardı.
Bir ışık olup doğan ömrüme.
Salçalı ekmeğe yiyen bir şehzade
Gördün mü hiç anne?
Ben gördüm.
Yaz yağmurlarının misafır olduğu haziran akşamlarında,
Tadına doyamadığım salçalı ekmekleri,
Ve bana her defasında şefkat ile bakan,
Gözlerini çok özledim.